

Tot seguit reproduïxo aquesta poesia, la qual edito per facilitar-ne la lectura: he adequat l'ortografia a la norma actual a partir del criteri de fidelitat fonètica al testimoni més pròxim al text original de Jaume Boloix —això és, l'opuscle imprès— i he respectat el lèxic, la morfologia verbal i la sintaxi, amb l'objectiu de no traïr la versificació ni la mètrica de la composició. També he adaptat, en uns pocs casos, la puntuació, per evitar l'ambigüitat del passatge en qüestió, i finalment he mantingut el guió per marcar la cesura que separa els hemistiquis del vers.

A MA FILLA

¡Josefina!

I

Ja vas pels set, filleta, — ja vas pels set,
¡que satisfet que els conto, — que satisfet!
Farà set anys que els àngels — al món t'han duit,
set anys que et davallaven — al bressol buit
que un dia, en poques hores, — deixà soliu
un infant de set mesos — que al cel fa niu.
Omplires d'esperança — dos pobres cors
que, sense fills, són testos — en sense flors,
i d'il·lusions omplires — dos cors novells
que, sense fills, són gàbies — en sense aucells.

¡Set anys! Com te'ls envejo! — Qui té set anys,
ni sent al front espines — ni al pit afanys.
Per tu tot porta encara — color de cel,
no saps què són angoixes — ni saps què és fel,
i sent com ets hermosa — i un pom de flors
i la poncella blanca — dels meus amors,
jo que lluito i refilo — pels Jocs Florals
no t'he fet cap idil·li — per celebrà'ls.
És que em fa por, filleta, — que els versos meus
sien demà, sent tristos, — los dolors teus,
i temo que ab les notes — de mon llaüt
s'hi barregen tonades — d'un cor retut.

Per res del món voldria, — filla del cor,
que se't tornés l'idil·li — cant de tristor;
per tu tot riu, tot canta, — tu tens pocs anys,
per mi tot són tristesses — i desenganys.

Ja vas, com dic, filleta, — ja vas pels set,
¡que satisfet que els conto, — que satisfet!
Los pobres de tos pares — vivíem sols
ab lo niu sense brossa — ni rossinyols.
¡Qui el veu des de que l'omples — i qui l'ha vist,

avui tan agradívol, — abans tan trist!
Naixia el mes de l'ordi. — La falç al puny
la mort nos recordava — lo passat juny
retraient-nos l'espiga — de l'altre istiu,
aquell nin de set mesos — que al cel fa niu.
Quan tornà el mes de l'ordi, — el segador
va tornar-se per naltres — bon sembrador.
On tenia arrels fondes — un esbarzer,
féu florir-hi a l'anyada — gentil roser;
de nou va traure brosta — lo jardí nu,
la rosa que hi floria — vas ésser tu.

Ta mare anà oblidant-se — dels cants de dol
desterrats de l'espona — pels del bressol,
tornava a revifar-nos — molt grat caliu,
la vida ens era amable, — lo temps joliu,
i tornà a serenar-se — lo nostre cel
perquè tu hi apuntaves — com blanc estel,
tot omplint d'esperança — dos pobres cors
que, sense fills, són testos — en sense flors,
i d'il·lusions omplint-ne — dos cors novells
que, sense fills, són gàbies — en sense aucells.

II

T'he dit abans, filleta, — que tens pocs anys,
que em fa por d'amargar-te'ls — ab desenganys,
i que per res voldria, — filla del cor,
que se't tornés l'idil·li — cant de tristor.
Pressento que algun dia — los versos meus,
rellegint-los, han d'ésser — los dolors teus,
i temo que ab les notes — de mon llaüt
s'hi barrengen tonades — d'un cor retut.

Me sembla ahir que encara — duies bolquers.
Mai han sigut mos llavis — tan petoners
com quan los desplegava, — tot encisat,
sobre el lliri puríssim — d'eix front nevat.
Volares a la falda — des del bressol,
a mos braços vingueres — d'un altre vol,
i amorós m'endinsava — dintre tos ulls
sentint sobre mos parpres — tos daurats rulls.
Quan t'arriscares sola — per los envans,
si queies, queies sempre — dintre mes mans;
i quan per tu passaren — los primers Reis,
sense fer cas de ditxos, — estats ni lleis,

jugava ab tes joguines — tan alegroi
que, sent tan gran com era, — semblava un noi.
Després... ¡ai filla meva! — ¿Per què seguir
fil per randa una història — que fa enternir,
si la història d'un àngel — la sap tothom,
sent tants los qui són pares — com naltres som?
Lo descriure ta vida, — sang de ma sang,
és parlar de l'aubada — d'un estel blanc,
de la flaire agradosa — d'un lliri en flor
i dels cants d'una aucella — pel niu d'amor.
Mes al món ¿què li importen — nostres anhels
al parlar-li d'aucelles, — i flors i estels?

En lo zenit sotspesa — de Sant Martí,
ta claror allargava — nostre matí;
nascuda en la Montanya — dels Provençals,
tos perfums nos goriren — de nostres mals;
i fent al Camp de l'Arpa — ton hermós niu,
lo teu cant fou per naltres — un cant joliu,
doncs tot sovint nos deien, — arreu, arreu,
de la Ciutat dels Comtes — a Sant Andreu,
que omplires d'esperança — dos pobres cors
que, sense fills, són testos — en sense flors,
i d'il·lusions omplires — dos cors novells
que, sense fills, són gàbies — en sense aucells.

III

Per res del món voldria, — filla del cor,
que se't tornés l'idilli — cant de tristor.
Voldria en quatre versos — deixar-te escrit
tot lo que per tu sento — dintre mon pit,
i en aqueixes esparses — de sentiment
fins deixar-te voldria — mon testament.
Per tu tot riu, tot canta, — tu tens pocs anys,
per mi tot són tristeses — i desenganys,
i temo que ab les notes — de mon llaüt
s'hi barrejen tonades — d'un cor retut.

Per tu lo sol apunta, — per mi ja es pon.
Quan tu hi fas l'arribada, — me'n vaig del món.
Diran que s'és molt jove — pels trenta-cinc,
mes costa avall, filleta, — ja no em detinc.
Un jorn també tenia — com tu el cap ros,
mes ¡ai! mira-me'l ara, — que blanquinós!
¿Què hi fa? Tu no t'allunyes — del costat meu,

que encara el foc s'amaga — sota la neu;
si algun jorn tu em deixesses, — ¡quina fredor!
aquell jorn sentiria — la gebre al cor.
Si Déu volgués, filleta, — que em veges vell,
pensa que sóc ton pare, — que sóc aquell
que, quan tu t'arriscaves — per los envans,
si queies, queies sempre — dintre mes mans.
Si un dia per un altre — deixes mon niu,
recorda el de ton pare — si encara és viu,
que en lo balcó dels avis, — molt satisfets,
los Reis solen deixar-hi — quelcom pels néts.
Si per mai més alçar-me'n — caigués al llit,
i ab tes gotes de bàlsam — no em veus gorit,
no et mogues de l'espona — vine a prop meu,
que tampoc jo em movia — del bressol teu;
i si un jorn presencies — la meva mort,
quan ja mos ulls no et vegem — i em torne sord,
aquella última llàgrima — que es posa als ulls
eixuga-me-la, hermosa, — ab los teus rulls.
Si per Tots Sants visites — lo cementir,
pensa que mon sepulcre — t'ha d'engolir;
i doncs lo Pare Nostre — t'he fet resar,
resa-me'l algun dia — sobre el fossar.
Lo món és un desterro — tot ple de creus,
tu no les veus, filleta, — tu no les veus;
quan des de ton calvari — les hages vist,
abraça la creu santa — de Jesucrist.
I si algun jorn. . . ¿què et passa, — filla del cor?
No plores, no és encara — lo temps del plor.
T'he fet sense voler-ho — lo sermó llarg,
i ja saps abans d'hora — què és plor amarg.
Perdona'm, Josefina, — los versos meus
ja ho deia que serien — los dolors teus;
massa que m'ho temia, — filla del cor,
que se't tornés l'idilli — cant de tristor.
Per tu tot riu, tot canta, — tu tens pocs anys,
i jo et venia ab penes — i ab desenganys,
sent tu la flor gemada — i aquell dolç fruit
que davallà gentívol — al bressol buit,
tot omplint d'esperança — dos pobres cors
que, sense fills, són testos — en sense flors,
i d'il·lusions omplint-me — dos cors novells
que, sense fills, són gàbies — en sense aucells.

JAUME BOLOIX I CANELA